

Náhrada nemajetkové újmy

I zásah do méně intenzivních rodinných vztahů může vyvolat duševní útrapy, které jsou podle zákona odškodnitelné, neboť ztráta blízké osoby zpravidla je i v takových případech pocítována jako příkoří a vyvolává pocity jako jsou primární šok ze zprávy či zjištění o smrti, jednak následné stavy bolesti, smutku, prázdnoty a zmaru. Pokud vzájemný vztah existoval navzdory tomu, že nebyl vysoké intenzity, a dokonce nedosahoval ani intenzity průměrného vztahu, není tato skutečnost sama o sobě důvodem pro úplnou redukci náhrady, ale jen pro její odpovídající snížení, neboť stále je přítomna kompenzovatelná újma vzniklá ztrátou rodinného či obdobného vztahu k osobě blízké.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 25 Cdo 2488/2023 - 167 ze dne 31.10.2023)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobce: P. G., zastoupený JUDr. Mgr. J.K., advokátem se sídlem P., proti žalovaným: 1) M. K., zastoupený Mgr. M.Š., advokátem se sídlem B., 2) UNIQA pojišťovna, a. s., se sídlem P., o 500.000 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Jičíně pod sp. zn. 3 C 217/2021, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 3. 2023, č. j. 19 Co 240/2022-145, tak, že rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 3. 2023, č. j. 19 Co 240/2022-145, a rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 27. 9. 2022, č. j. 3 C 217/2021-107, se zrušují a věc se vrací Okresnímu soudu v Jičíně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Okresní soud v Jičíně rozsudkem ze dne 27. 9. 2022, č. j. 3 C 217/2021-107, zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal zaplacení částky 500.000 Kč s příslušenstvím, a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Neshledal důvodným nárok na náhradu za duševní útrapy podle § 2959 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“), spojené s úmrtím sestry žalobce D. B., která byla usmrcena dne XY při dopravní nehodě zaviněné žalovaným 1), jenž byl pravomocně odsouzen pro přečin usmrcení z nedbalosti a pro případ odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla byl pojištěn u právní předchůdkyně žalované 2). Soud vyšel ze zjištění, že vztah žalobce k jeho sestře byl upevněn brzkým úmrtím jejich matky a pozdějším tragickým skonem jejich otce, po nichž zůstali nejbližšími příbuznými. V dospělosti se osamostatnili, nebydleli v jedné obci, ale nějakou dobu udržovali četné kontakty i s novými rodinami. Navštěvovali se, trávili společně některé víkendy, byli společně na několika dovolených, podnikali výlety s dětmi. V letech 1998 až 2000 došlo k roztržce, po níž se charakter vztahu zásadním způsobem změnil. Příčina není zcela zřejmá, neboť žalobce tvrdil, že k tomu došlo v důsledku alkoholismu manžela sestry, zatímco podle něj tomu tak bylo proto, že žalobce sestře nevyplatil část dědického podílu po otci, ačkoliv se k tomu zavázal. V důsledku toho ustaly rodinné kontakty, nicméně bylo prokázáno, že se žalobce se sestrou sešel v roce 2006. V posledních letech žalobce neměl o životě své sestry příliš informací, byl s ní ale v telefonickém kontaktu. Komunikaci formou SMS předložil žalobce soudu pouze ze dne 24. 12. 2019 a 5. 1. 2020 a její obsah je čistě zdvořilostní. Žalobce se o smrti sestry dozvěděl se zpožděním a manžel sestry mu odepřel účast na pohřbu. Podle zjištění soudu žalobce smrt sestry ranila, plakal do telefonu, když mu úmrtí sestry bylo oznámeno; nebyl nucen vyhledat odbornou lékařskou pomoc, trpěl nespavostí, která po dvou měsících odezněla. Po právní stránce soud dospěl k závěru, že náhlá tragická smrt sestry, posledního člena původní rodiny, žalobce nepochybně zasáhla, že v něm vyvolala smutek, nepříjemné pocity, lítostivé vzpomínky na dětství a sestřinu dobrosrdečnost, což

představuje diskomfort a strádání, nicméně jejich prokázaná intenzita nebyla taková, aby odůvodňovala vyvážení finančním odškodněním. Už jen samotné líčení prožívaných pocitů samotným žalobcem nevyovídá o tom, že by je bylo možno označit jako mučivé či za psychickou bolest. Podle soudu by se navíc se zvyšujícím věkem žalobce se svojí sestrou nejspíš postupně vzájemně vzdalovali. Žalobce, ač byl před zahájením tohoto řízení trestním soudem i žalovanou 2) poučen o povinnosti prokázat intenzitu vztahu k sestře, nenabídl soudu žádné další důkazy.

Krajský soud v Hradci Králové ze dne 21. 3. 2023, č. j. 19 Co 240/2022-145, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Odvolací soud se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, že skutečnost, že se soudní praxe ustálila na určitých náhradách za zásahy do osobnostních práv blízké osoby, nemůže vést automaticky k závěru, že každý takový zásah musí být vždy nutně finančně kompenzován. Ustanovení § 2959 o. z. je třeba vyložit tak, že ne každá nepříjemnost v životě člověka je schopná mu přivodit duševní útrapy a je tedy odškodnitelnou v intencích daného ustanovení. Každý člověk je totiž tvor jedinečný, má jiné vnitřní prožívání negativních událostí a s těmi se jinak vyrovnává, a z tohoto důvodu je ke každému případu nároku uplatněného podle § 2959 o. z. nutno přistupovat individuálně a řádně a detailně zkoumat dopady úmrtí blízké osoby do života pozůstalého. Každý zásah do osobnostní sféry člověka musí tedy být prokázán jak co do jeho existence, tak co do jeho intenzity, přičemž důkazní břemeno tíží toho, kdo takový zásah tvrdí. V případě žalobce pak bylo v řízení před soudem prvního stupně nade vše pochybnost prokázáno, že po roztržce v rodině, ke které došlo v letech 1998 až 2000, osobní kontakty žalobce s jeho sestrou výrazně ustaly, a ostatní kontakty měly spíše formální charakter. Sourozenci si vzájemně finančně nepomáhali, nebyli na sobě závislí a zlepšení jejich narušeného vztahu do budoucna bylo spíše nemožné. Odvolací soud tak ve shodě se soudem prvního stupně vztahy hodnotil jako dosahující pouze nízké intenzity.

Rozhodnutí odvolacího soudu napadl žalobce dovoláním, jehož přípustnost ve smyslu § 237 o. s. ř. spatřuje v otázce hmotného práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu ohledně odškodnění duševních útrap osoby blízké podle § 2959 o. z. Odvolací soud nesprávně rozlišuje dvě kategorie duševních útrap, a sice „standardní“ duševní útrapy a „kvalifikované“ duševní útrapy, které dosahují intenzity mučivých útrap či psychické bolesti, a pouze ty pokládá za odškodnitelné podle § 2959 o. z. Tento výklad předmětného ustanovení je nadto v rozporu se všemi standardními výkladovými metodami a ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí navíc vyplývá, že rozhodující pro kvalifikaci má být, jak jsou duševní útrapy manifestovány navenek. To se naprosto míjí s judikaturou dovolacího soudu, která vychází z toho, že každá osoba prožívá bolest a žal nad ztrátou blízké osoby odlišně a odlišně je projevuje. Právě s ohledem na to judikatura dovodila objektivní kritéria. Žalobce považuje za určující, že patří do okruhu osob, kterým § 2959 o. z. odškodnění přiznává. Naopak z ničeho nevyplývá, že kritériem pro přiznání odškodnění by měla být intenzita duševních útrap nebo že by mělo být rozlišováno mezi dvěma kategoriemi duševních útrap. Intenzita duševních útrap posuzovaná podle objektivně stanovených měřítek je kritériem určujícím konkrétní výši peněžité náhrady, nikoliv kritériem určujícím, zda žalobci vůbec vznikl nárok na peněžitou náhradu podle předmětného ustanovení. Rozhodnutí je pak i vnitřně rozporné, když na jedné straně soud konstatuje, že žalobce utrpěl újmu v podobě duševních útrap (smutek, nepříjemné pocity, lítostivé vzpomínky na dětství a sestřinu dobrosrdečnost), ale na druhé straně za takovou újmu nenáleží žádná náhrada, navzdory zákonnému požadavku na přiznání náhrady plně vyvažující způsobené utrpení. Redukce odškodnění na nulu by podle žalobce měla nastoupit v případech, ve kterých je například prokázáno spáchání trestné činnosti pozůstalé blízké osoby vůči zemřelému, zjevně negativní nebo zcela přetřhané vzájemné vztahy či jiná obdobná okolnost, která by vedla k závěru, že není v souladu se zásadami slušnosti náhradu v daném případě přiznávat. Tak tomu ale v projednávané věci není. Nebylo ani prokázáno, že by vztahy žalobce se sestrou byly vymizelé nebo dokonce negativní. Dovolatel navrhl, aby dovolací soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu i soudu

prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná 2) ve vyjádření k dovolání uvedla, že není přípustné a mělo by být odmítnuto.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř. a je přípustné (§ 237 o. s. ř.) pro řešení otázky přiměřené výše náhrady za duševní útrapy spojené s usmrcením osoby blízké, při němž se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Dovolání je důvodné.

Nesprávné právní posouzení může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

Podle § 2959 o. z. při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní útrapy manžel, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké, peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.

Citované ustanovení s účinností od 1. 1. 2014 nově stanoví široké obecné pravidlo pro odčinění duševní újmy pozůstalých při ztrátě osoby blízké. Jedná se o právo ryze osobního charakteru, které je svou povahou úzce spjato s osobou pozůstalého, neboť jeho cílem je přiměřeně vyvážit, popřípadě zmírnit nemajetkovou újmu vzniklou pozůstalému v jeho osobnostní sféře a odčinit zásah do práva na budování a rozvíjení rodinných vztahů (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2018, sp. zn. 25 Cdo 293/2018, publikované pod č. 50/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní, dále též jen „Sb. rozh. obč.“). Újma, která se odčínuje, spočívá především v psychických útrapách (smutku, žalu) způsobených vnímáním smrti blízkého člověka; odčinit je však třeba i další citové strádání, jako např. šok ze zprávy o smrtelném úrazu blízké osoby, ztrátu životní perspektivy, obavy o budoucnost apod. [srov. Bezouška, P. in Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055-3014). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1721, bod V, marg. 22]. U újmy, která nemá majetkový charakter, je vyloučeno uvedení do původního stavu, exaktní vyčíslení peněžité náhrady za tuto újmu je z povahy věci vyloučeno, a normativní požadavek „plného vyvážení utrpení“ je tedy iluzorní a nelze jej vykládat v tom smyslu, že by náhrada měla být „co největší“. Nastupuje proto satisfakce (zadostiučinění), která má alespoň zmírnit nepříznivé stavy vzniklé škodlivým zásahem do osobnostní sféry poškozeného, případně poskytnout poškozenému, aby si těžko měřitelné a na peníze ne zcela exaktně převoditelné potíže nemajetkového charakteru vykompenzoval tím, že si pomocí finančních prostředků, případně předmětů či požitků pořizovaných za poskytnutou náhradu, zpříjemní či usnadní život. Při určování náhrady za duševní útrapy spojené s usmrcením osoby blízké by její výše měla odrážet obecně sdílené představy o spravedlnosti a slušnosti.

Obecně platí, že soud musí při úvaze o přiměřenosti požadované náhrady za nemajetkovou újmu vzniklou na osobnosti fyzické osoby především vyjít jak z celkové povahy, tak i z jednotlivých okolností konkrétního případu, musí přihlídnout např. k intenzitě, povaze a způsobu neoprávněného zásahu, k charakteru a rozsahu zasažené hodnoty osobnosti, k trvání i vlivu vzniklé nemajetkové újmy pro postavení a uplatnění postižené fyzické osoby ve společnosti apod. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. 30 Cdo 2206/2006). Vycházet je přitom třeba z principu proporcionality tak, že soud porovná částky této náhrady přisouzené v jiných případech, a to nejen obdobných, ale i dalších, v nichž se jednalo o zásah do jiných osobnostních práv, zejména do práva na lidskou důstojnost. Způsobem, jak lze dosáhnout relativně spravedlivého vyčíslení výše peněžité náhrady, je tak i zohlednění částek přiznaných v jiných srovnatelných řízeních, současně při respektování předem jasných a pevných kritérií (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 2844/14).

Rozhodovací praxe obecných soudů je ustálena na základních východiscích k výkladu § 2959 o. z. (viz zejména rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, č. [85/2019](#) Sb. rozh. obč.; ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2019, sp. zn. IV. ÚS 4156/18) tak, že při určení výše náhrady za duševní útrapy spojené s usmrcením osoby blízké je třeba zohlednit okolnosti jak na straně pozůstalého, tak i na straně škůdce. Na straně pozůstalého je významná zejména intenzita jeho vztahu se zemřelým, věk zemřelého a pozůstalých, případná existenční závislost na zemřelém a případná jiná satisfakce (jako např. omluva, správné postihy škůdce či jeho trestní odsouzení), která obvykle není sama o sobě dostačující, její poskytnutí však může mít vliv na snížení peněžitého zadostiučinění. Zohlednit lze rovněž, byl-li pozůstalý očitým svědkem škodní události, byl-li s jejími následky bezprostředně konfrontován či jakým způsobem se o nich dozvěděl. Kritéria odvozená od osoby škůdce jsou především jeho postoj ke škodní události, dopad události do jeho duševní sféry, forma a míra zavinění a v omezeném rozsahu i majetkové poměry škůdce, které jsou významné pouze z hlediska toho, aby výše náhrady pro něj nepředstavovala likvidační důsledek.

Vykládané ustanovení vymezuje okruh osob, kterým odškodnění náleží, na základě premisy, že u nich zpravidla nastává citová újma při ztrátě blízké osoby. Vzhledem k tomu, že je velmi problematické prokázat a změřit skutečnou míru utrpení někoho, kdo přišel o blízkou osobu, vychází právní praxe z předpokladu určité obvyklé intenzity zásahu do osobnostních práv, kterou není třeba prokazovat, tedy že se uplatní obecná zkušenost. Předpokládá se tedy, že běžné rodinné vztahy mají určitou kvalitu, a že slabší než obvyklé (byť v zásadě dobré) vztahy či naopak nadprůměrně kvalitní a intenzivní vztahy již vyžadují provedení důkazů k osvědčení takové odchylky, aby bylo skutečně odůvodněno přiznání nižší či vyšší než výchozí částky (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 2023, sp. zn. 25 Cdo 757/2022, řešící mimo jiné intenzitu rodinných vztahů zemřelého a sekundární oběti). Bylo by téměř nemožné definovat standardní míru soužití a kvalitu vztahu, která neodůvodňuje úpravu základní náhrady, proto v případě tvrzené výjimečnosti sepětí rodinných příslušníků musí soud zvažovat všechny zjištěné okolnosti způsobíle objektivizovat (ne)kvalitu vzájemných vztahů.

Za základní částku náhrady, modifikovatelnou s užitím zákonných a judikaturou dovozených hledisek, lze považovat v případě nejbližších osob (manžel, rodiče, děti) dvacetinásobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného. Výše odškodnění pro sourozence bývá zpravidla přibližně o jednu čtvrtinu nižší než u nejbližších osob. Je tomu tak proto, že dospělí sourozenci obvykle mají svou vlastní rodinu a jejich kontakt nebývá srovnatelně intenzivní jako v dětském věku. Ve výjimečných případech však tam, kde jsou sourozenecké vztahy pevnější (např. u sourozenců žijících společně či z jiných opodstatněných důvodů), může se výše náhrady dostat i na úroveň základu osob nejbližších (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2019, sp. zn. 25 Cdo 3463/2018, Soubor C 18702, a náleží Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. IV. ÚS 2578/19). Naopak tam, kde se vztahy omezily na minimum, případně se zhoršily oproti standardním poměrům, má tomu odpovídat i snížená částka náhrady. Má-li mít orientační určení výše náhrad způsobílost sjednotit soudní praxi a dosáhnout účelu sledovaného v § 13 o. z. (tj. v obdobných případech rozhodnout obdobně), měla by základní částka být modifikována s ohledem na specifické okolnosti na straně škůdce či poškozeného zpravidla jen v řádu desítek procent, nikoli vícenásobků.

Závěr odvolacího soudu, že osoby označené v § 2959 o. z. nemají automatický nárok na odškodnění, je ve zcela obecné rovině správný, avšak požadavek, aby byla prokázána určitá intenzita duševního utrpení, se uplatní spíše u výkladu § 2956 o. z. (obecné východisko k poskytnutí náhrady za neoprávněné zásahy do základních práv člověka), nikoliv u zákonem výslovně definovaného nároku, u něž se (není-li prokázáno něco jiného) již z povahy věci negativní zásah do osobnostní sféry předpokládá. V poměrech projednávané věci není případný odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu ze

dne 20. 10. 2016, sp. zn. 25 Cdo 173/2016, Soubor C 16045 (ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 3. 5. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1/17), v němž za předešlé právní úpravy dospěl dovolací soud k závěru, že je-li pozůstalý natolik útlého věku a zemřelá blízká osoba věku natolik vysokého, že se mezi nimi ke dni smrti zemřelé osoby citové vztahy nerozvinuly a ani nelze důvodně předpokládat, že by se při obvyklém běhu událostí rozvinuly v budoucnu, nemá pozůstalý právo na jednorázovou náhradu nemajetkové újmy vzniklé usmrcením osoby blízké. Šlo tedy o situaci, že mezi dotčenými osobami nebyl vůbec předpoklad vytvoření takových rodinných vazeb, které by byly zasaženy škodní událostí. V nyní projednávané věci ovšem dovolatel se svou sestrou prožil společné dětství a dospívání a jejich vztah byl utužen i brzkou ztrátou obou rodičů. Není pochyb, že je na druhé straně třeba zohlednit okolnosti, které nastaly později a které měly vliv na výrazné oslabení sourozeneckého pouta (ke snížení náhrady při nízké intenzitě rodinných vztahů srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2019, sp. zn. 25 Cdo 2737/2018, Soubor C 19189). Samotné zhoršení existujících a dříve kvalitních rodinných vztahů však není důvodem pro úplné odepření náhrady, ale spíše pro její poměrné snížení. Nárok na náhradu nevzniká jen v krajních případech, kde mezi sourozenci žádný vztah neexistuje, případně je lhostejný tak, že pozůstalý žádnou újmu ze ztráty blízké osoby nepociťuje, nebo by byl dokonce vyhrocený například tím, že se osoba požadující náhradu sama úmyslně podílela na usmrcení rodinného příslušníka. Jinými slovy, i při usmrcení sourozence platí, že plné nepřiznání náhrady v situaci, kdy spolu zemřelý a pozůstalý prožili společné dětství, musí být odůvodněno zcela výjimečným rozpadem vzájemných vztahů, a to natolik, že by pozůstalý ztrátu osoby blízké nepovažoval za újmu, resp. by ji nikterak úkorně nevnímal. Takový stav vzájemného vztahu musí ve sporu tvrdit a prokazovat žalovaný škůdce, případně pojistitel jeho odpovědnosti.

Od těchto závěrů se ve svém rozhodnutí odvolací soud odchýlil, jestliže uvedl, že žalobce sice duševní útrapy pociťoval, nikoliv však v takové míře, aby odůvodňovaly odškodnění podle § 2959 o. z. Jak z provedeného dokazování vyplynulo, vztah žalobce s jeho sestrou byl sice již řadu let poměrně oslaben, nicméně určité pouto mezi nimi stále existovalo. Sourozenci spolu ve velmi omezené míře dálkově komunikovali a z žádného důkazu nevyplývalo, že by vztah žalobce k sestře byl negativní. Smrt sestry se jej dotkla stejně jako to, že o ní nebyl včas informován a nemohl se zúčastnit pohřbu, evidentně v důsledku ztráty sestry pociťoval duševní útrapy, které odůvodňují poskytnutí zadostiučinění. Není přitom potřeba, aby se jednalo o nadstandardní duševní bolesti, jak naznačuje odvolací soud, neboť ze zákona žádný takový požadavek nevyplývá. I zásah do méně intenzivních rodinných vztahů může vyvolat duševní útrapy, které jsou podle zákona odškodnitelné, neboť ztráta blízké osoby zpravidla je i v takových případech pociťována jako příkoří a vyvolává výše popsané pocity jako jsou primární šok ze zprávy či zjištění o smrti, jednak následné stavy bolesti, smutku, prázdnoty a zmaru. Pokud vzájemný vztah existoval navzdory tomu, že nebyl vysoké intenzity, a dokonce nedosahoval ani intenzity průměrného vztahu, není tato skutečnost sama o sobě důvodem pro úplnou redukci náhrady, ale jen pro její odpovídající snížení, neboť stále je přítomna kompenzovatelná újma vzniklá ztrátou rodinného či obdobného vztahu k osobě blízké.

Z těchto důvodů shledal Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu nesprávným, proto jej zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.). Protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí také na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i toto rozhodnutí a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 o. s. ř.). V dalším řízení soud dostatečným způsobem zohlední všechna výše naznačená kritéria pro stanovení výše náhrady podle § 2959 o. z., včetně těch, která již posuzoval a která nebyla nyní předmětem přezkumu dovolacího soudu (vstřícný přístup škůdce, určitá satisfakce trestním odsouzením) a znovu rozhodne o odškodnění žalobce.

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)